

Arrest

nr. 123 480 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LIEBENS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de provincie Pahtoen Kwa, Bara Khyber Agency, in het dorp Nala kuwai. Bij aankomst in België verklaarde u zich minderjarig. U bent Pashtoen van etnische origine van de stam Afridi, Malidinkhel. Uw vader, moeder en tweede vrouw van uw vader, samen met uw (jongere) broers en zussen wonen allemaal in Peshawar, op uw oudste zus na, die gehuwd is. Uw inwonende oom langs moederszijde, alsook uw grootmoeder zijn ondertussen overleden. U verklaart dat u op 1 augustus 2008 Pakistan heeft verlaten, op dertien- jarige leeftijd. U diende te vluchten uit vrees te worden gerekruteerd door Mangal Bagh, die zijn machtsbasis in jullie regio had. U en uw vader gingen voor het gebed naar de plaatselijke moskee, waar ook Mangal Bagh en zijn mannen geregeld kwamen. Zijn oog viel op u en hij vroeg uw vader om zijn zoon op te nemen in zijn groep. Uw vader wilde niet en weigerde. Enige tijd later was uw vader in het ziekenhuis in

Peshawar, uw en uw oom waren bij hem, toen uw grootmoeder met één van uw broers naar jullie kwam met een dreigbrief van Mangal Bagh. Er werd in de brief aan uw vader geschreven dat hij geld of zijn huis moest geven, of anders zijn zoon. Uw vader vond de situatie gevaarlijk en stuurde uw oom naar huis. Nog dezelfde nacht pakte uw familie alle hebben en houden bij elkaar en verlieten jullie het huis. Vervolgens bleven jullie ongeveer een half jaar in het Jalozei vluchtelingenkamp, maar omdat er veel kidnappings gebeurden door de groep van Mangal Bagh en omdat er een tweede dreigbrief was bezorgd dd. 2009, besloot uw vader u het land uit te sturen. Uw familie vertrok naar Panu road, Shahin Muslimtown Afridabad. U verbleef drie jaar in Griekenland, omdat er geen geld was om verder te reizen. Uw vader wilde dat u naar België ging. In België diende u een asielaanvraag in op 5 september 2011. Omdat u documenten nodig had, ging uw grootmoeder naar jullie dorp van herkomst.

U legt een brief neer van de ouderlingen van uw dorp met vermelding dat u sinds vier of vijf jaar de regio heeft verlaten uit vrees voor "de organisatie". U legt tevens de tweede dreigbrief neer van Mangal Bagh, een geboorteakte en een attest van domicilie. In België heeft u vernomen van een ouderling van uw regio, die hier verblijft, dat na het vertrek van uw familie, jullie huis werd ingenomen door mannen van de groep van Mangal Bagh en dat later, ten gevolge van een legeroperatie, jullie huis werd vernietigd. In geval van terugkeer naar Pakistan/Peshawar, vreest u de wraak van Mangal Bagh. U zegt dat uw familie in Peshawar nog steeds in vrees leeft.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CVGS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt, actueel, bij een terugkeer naar Pakistan een risico op vervolging te lopen zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde persoonlijk en daadwerkelijk, vanwege de groep van Mangal Bagh.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat in uw verklaringen betreffende uw vrees voor gedwongen rekrutering eigenaardigheden zijn vast te stellen, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang komt. Zo is het toch merkwaardig dat u verklaarde Pakistan te hebben verlaten op 1 augustus 2008 (gehoorverslag CGVS p.3). Echter, u stelde eveneens dat u Pakistan heeft verlaten na komst van de tweede dreigbrief (gehoorverslag CGVS p.8). U gevraagd wanneer die brief gekomen is, zegt u dat de datum erop geschreven staat, wat behoorlijk kort door de bocht is. U geeft spontaan geen enkele uitleg bij deze brief, hoe deze aan uw familie werd bezorgd en wanneer deze brief precies kwam. Vervolgens blijkt dat de door u neergelegde dreigbrief dateert uit 2009. Uw verklaringen omtrent het moment waarop u Pakistan heeft verlaten zijn m.a.w. onverenigbaar.

Aanvankelijk stelde u eveneens dat "toen de problemen begonnen uw familie het dorp verliet en naar een huurhuis gingen op Pandu road, Shahin Muslimtown Afridabad", waar uw familie heden nog steeds woonachtig is (gehoorverslag CGVS p.6). Later stelde u dan weer dat uw familie, vanuit het dorp naar Jalozei-kamp is gegaan, maar dat jullie daar bang waren en dat u na zes maanden vanuit het kamp bent vertrokken op uw reis naar het buitenland (gehoorverslag CGVS p.8). Het is merkwaardig dat u zich uw verblijf in het vluchtelingenkamp pas naderhand herinnert en niet onmiddellijk ter sprake heeft gebracht. Opnieuw doet dit de wenkbrauwen fronsen.

Ten tweede, u gevraagd naar uw ervaringen met Mangal Bagh, is het opvallend dat u eerst een "ingestudeerde uitleg" gaf, nl. dat Mangal Bagh in de jaren 1987-1989 in Afghanistan was en dat hij vervolgens in 2005 naar de macht greep in jullie regio. Aangezien u in 2008 dertien jaar was, wordt er van u niet verwacht dat u een historische uitleg geeft dan wel dat u in staat moet zijn om uw eigen ervaringen, nl. wat u gezien en gehoord heeft over Mangal Bagh, te kunnen toelichten. Op deze vraag antwoordde u bijzonder defensief en vond u dat er u vragen gesteld werden die 'niet passend' waren (gehoorverslag CGVS p.5). Een dergelijke houding wekt de indruk dat u iets te verbergen heeft en dat u de macht en invloed van Mangal Bagh alleszins niet aan den lijve heeft ondervonden. Deze indruk werd later in het gehoor nog versterkt wanneer u tegen de tolk zei dat hij tegen de "protection officer" moest zeggen dat die u "niet meer moest storen", wat behoorlijk grof is en haaks staat op uw plicht tot medewerking aan het gehoor om een zo volledig en correct beeld te krijgen van uw situatie in uw thuisland en van de door u beweerde vrees voor vervolging (gehoorverslag CGVS p.8).

Vervolgens werd er u gevraagd of uw vader persoonlijk door Mangal Bagh werd aangesproken om u aan hem te geven, wat u bevestigde. U dan gevraagd of uw vader op datzelfde moment communiceerde dat hij dat niet wilde, ontkende u dit stelligst want in dat geval "zouden ze u direct hebben gekidnapt". U dan gevraagd welk excuus uw vader gebruikte om de zaak af te wimpelen, is uw uitleg merkwaardig. U zei immers dat uw vader met hen sprak, dan het huis verliet zonder iets te zeggen en dat hij het beetje bij beetje aan uw familie vertelde (gehoorverslag CGVS p.7). Deze uitleg is dusdanig onduidelijk en zegt verder niets over een concrete reactie van uw vader tegenover de vraag van Mangal Bagh.

Wat er ook van zij, zelfs indien het zo was dat Mangal Bagh en zijn bende uw vader in 2008 of 2009 onder druk zette opdat u zich bij hen zou aansluiten, dan nog maakt u niet aannemelijk dat u heden nog steeds een risico loopt vanwege de groep van Mangal Bagh. Immers, uit informatie

beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier) blijkt dat de macht van Mangal Bagh de laatste twee jaar drastisch tanende is. Niet alleen is de groep in aantal sterk afgenomen tot een paar honderden getrouwen, nadat belangrijke stammen die hem voordien steunden, hem in de steek lieten. Tevens verloor hij zijn machtsbasis in Bara, waar nu ook het Pakistaans leger aanwezig is. Bovendien is zijn groep nog verwickeld in gevechten met andere groeperingen die willen vermijden dat hij zijn macht terug uitbreidt. Enkel in een paar afgelegen plaatsen in de Tirah-vallei kan hij zich nog laten gelden. Dit heeft voor gevolg dat de "kidnapping-business", waarvoor hij berucht was en waarbij mensen uit het nabijgelegen Peshawar werden geveiseerd - wat volgens uw verklaring ook de vrees was van uw ouders-, niet langer mogelijk is. Met andere woorden, de situatie in uw regio van herkomst is, wat betreft de macht van Mangal Bagh die berucht was voor zijn wreedheid, grondig gewijzigd. U maakt dan ook onvoldoende aannemelijk dat u heden in Peshawar een risico op vervolging loopt omwille van deze krijgssheer. Niettegenstaande u stelt dat uw familie nog steeds een vrees heeft, moet worden vastgesteld dat ze al die jaren op hetzelfde adres wonen, en dat er sinds 2009 - dus ruim vier jaar - geen enkele concrete bedreiging is geweest ten aanzien van uw familie (gehoorverslag CGVS p.8-9). Het is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat iemand van deze inmiddels beperkte strijdersgroep zoveel jaren na datum nog naar u op zoek zou zijn (gegaan).

Uit het bovenstaande volgt dat uw asielrelaas onvoldoende geloofwaardig wordt bevonden en dat de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw geboorteakte en bewijs van domicilie zijn een loutere aanduiding van uw identiteit en herkomst die hier niet ter discussie staat. De brief van de ouderlingen verwijst heel algemeen naar de reden, waarom u vier tot vijf jaar geleden - de brief werd weliswaar pas verkregen in 2011- uw regio heeft verlaten, namelijk problemen met "de organisatie". De brief vertoont duidelijk een gesolliciteerd karakter, uw grootmoeder zou er naar aanleiding van uw asielaanvraag in België naar gevraagd hebben (gehoorverslag CGVS p.6). De dreigbrief van Mangal Bagh werd hierboven al besproken, met als opmerkelijke conclusie dat de datum van de brief niet strookte met de chronologie van uw eigen verhaal. Bovendien blijkt het een bijna volledig met de hand opgesteld document te zijn, dat door eender wie, waar of wanneer kan zijn geschreven en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een

aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Daar er in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers in deze provincies geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in één van de grote Pakistaanse steden kan vestigen.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw familie, ouders en broers en zussen, al jaren in Peshawar verblijven in een huurhuis, waaruit blijkt dat u over een voldoende netwerk beschikt bij terugkeer naar die stad. Verder bent u een gezonde jonge man, en heeft u in België opleiding gekregen en werkervaring opgedaan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst, bij uw familie in Peshawar, in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker in een eerste onderdeel de schending aan van artikel 48/3 juncto artikel 62 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 “op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen”, van artikel 1, A, (2) van “de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953”, van artikel 1, (2) van het “Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967” en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 “op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen” juncto artikel 3 EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat er nog steeds kidnappings gebeuren onder invloed van Mangal Bagh en dat de informatie in het administratief dossier gedateerd is. Tevens stelt verzoeker dat de ernstige veiligheidssituatie in Pakistan klaarblijkelijk van de hand wordt gedaan als een fait-divers door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift enkele persartikelen toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader een brief kreeg van Mangal Bagh, waarna de familie verhuisde en beslist werd dat het beter was dat verzoeker het land verliet (stuk 17, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker echter dat Mangal Bagh twee brieven stuurde naar zijn vader en voordien reeds persoonlijk met hem had gesproken in de madrassa om verzoeker aan hem af te staan (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 6, 7, 8). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 17, vragenlijst, p. 1). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker onvermeld liet dat Mangal Bagh hem reeds had proberen inlijven via zijn vader in de madrassa en dat er niet één maar twee brieven werden gestuurd. Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat hij de belangrijkste zaken heeft kunnen weergeven (stuk 6, gehoorverslag, p. 2).

Tevens legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Zo stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij Pakistan verliet na

het verkrijgen van de brief op 18 januari 2009 (stuk 17, vragenlijst, p. 3). De brief die verzoeker neerlegt dateert weliswaar van 18 januari 2009 en is volgens zijn verklaringen de tweede brief, maar voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat hij zijn land van herkomst verliet op 1 augustus 2008 en dat hij reeds vertrokken was toen zijn vader de tweede brief van Mangal Bagh ontving (stuk 6, gehoorverslag, p. 3, 6, 8). In dit opzicht merkt de Raad nog op dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gevraagd wanneer de tweede brief kwam, slechts antwoordde dat het in de brief staat (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit een eerlijk antwoord is, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien kon verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel de exacte datum van de brief vermelden (stuk 17, vragenlijst, p. 3). Ongeacht verzoekers leeftijd en scholing op het ogenblik van de feiten kan van hem worden verwacht dat hij weet of hij voor of na het verkrijgen van een tweede dreigbrief is vertrokken. Met de loutere verwijzing naar zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan verzoeker de tegenstrijdige verklaringen niet weerleggen.

Verder stelt verzoeker in 2009 naar het vluchtelingenkamp in Jalozai te zijn verhuisd, waar hij nog zo'n zes of zeven maanden zou hebben gewoond voor hij vertrok (stuk 6, gehoorverslag, p. 8, 9). Ook dit strookt geenszins met zijn verklaring het land te hebben verlaten op 1 augustus 2008 (stuk 6, gehoorverslag, p. 3). Overigens legt verzoeker ook omtrent zijn verblijfplaatsen tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan de wijk Afridabad in Peschawar was (stuk 17, verklaring, vraag 9). Hiernaar gevraagd stelt verzoeker ook voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk dat hij het dorp verliet en naar Afridabad ging (stuk 6, gehoorverslag, p. 4). Even later stelt verzoeker echter plots dat zijn familie eerst naar Jalozai ging en pas daarna naar Afridabad. Verzoeker zelf zou nooit in Afridabad gewoond hebben en vanuit Jalozai vertrokken zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 8, 9).

Waar verzoeker stelt dat hij in de grootste angst leeft, zoals blijkt uit zijn defensieve en emotionele houding tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt hij zijn asielrelaas niet aannemelijk. Verzoeker brengt overigens geen objectieve elementen aan waaruit blijkt dat hij verhinderd zou zijn het asielrelaas op een coherente manier uiteen te zetten.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de macht van Mangal Bagh en zijn groepering Lashkar-i-Islam sinds 2011 sterk achteruit is gegaan. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat het rapport dat werd toegevoegd aan het administratief dossier dateert van 2012 en niet meer actueel is. Verzoeker verwijst hiervoor naar persartikelen uit 2013 waaruit zou blijken dat Mangal Bagh werd aangesteld tot opperleider van Lashkar-i-Islam en Tehrik-i-Taliban Pakistan in de regio. Uit de informatie die werd toegevoegd aan de verweernota blijkt echter dat de berichten omtrent de aanstelling van Mangal Bagh als leider ontkracht werden door Tehrik-i-Taliban Pakistan. Tevens blijkt uit de informatie toegevoegd aan de verweernota dat de kracht van Lashkar-i-Islam verder afnam en dat een poging om de krachten te bundelen met Tehrik-i-Taliban Pakistan mislukte. Ten slotte merkt de Raad op dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie nog problemen heeft gekend met Mangal Bagh sinds 2009 (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn grootmoeder vermoord werd ingevolge van het geweld dat gerelateerd is aan Mangal Bagh, stelt de Raad vast dat uit de verzoekers verklaringen blijkt dat zijn grootmoeder omkwam bij een aanval van de taliban tegen het Pakistaanse leger in Tirah van aan de andere kant van de grens van Pakistan met Afghanistan (stuk 6, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker slaagt er echter geenszins in een causaal verband aan te tonen tussen deze confrontatie tussen de taliban en het Pakistaanse leger en zijn beweerde problemen met Mangal Bagh.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Met betrekking tot de neergelegde dreigbrief werd hoger reeds vastgesteld dat deze niet in overeenstemming is met verzoekers afgelegde verklaringen. De brief van de ouderlingen verwijst heel algemeen naar de reden, waarom verzoeker vier tot vijf jaar geleden - de brief werd weliswaar pas verkregen in 2011 - zijn regio heeft verlaten, namelijk problemen met "de organisatie". De brief vertoont duidelijk een gesolliciteerd karakter gezien verzoekers grootmoeder er naar aanleiding van verzoekers asielaanvraag in België naar gevraagd hebben (stuk 6, gehoorverslag, p.6) en ontbeert dienvolgens objectieve bewijswaarde. De verwijzing naar het gegeven dat in het westen van deze techniek ook gebruik wordt gemaakt doet geen afbreuk aan het feit dat een dergelijke brief objectieve bewijswaarde ontbeert.

Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, beschikt verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, “Pakistan”, “Algemene Veiligheidssituatie” van 31 oktober 2012; COI Focus “Pakistan” “Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie” van 25 november 2013; COI Focus “Pakistan” “Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht” van 26 november 2013). Uit deze objectieve informatie blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden met een sterke Pashtungemeenschap, waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie al jaren in een huurhuis in de stad Peshawar wonen (stuk 6, gehoorverslag, p. 4, 6). Verzoeker heeft overigens zelf gedurende vijf of zes maanden voor zijn vertrek in Peshawar gewoond (stuk 6, gehoorverslag, p. 4). Bovendien heeft verzoeker in België een koksopleiding gevolgd en in het kader van zijn opleiding werkervaring opgedaan in een restaurant (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 11). Waar verzoeker verwijzend naar een aan het verzoekschrift toegevoegd artikel stelt dat er nog steeds ontvoeringen gebeuren door Mangal Bagh en stelt dat hij in Pakistan nooit zal kunnen leven zonder vrees dat datgene hem overkomt waarvoor hij zijn land heeft verlaten, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de veiligheidssituatie door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt afgedaan als een fait-divers, stelt de Raad vast dat verzoeker geen informatie aanbrengt die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB en COI Focus kan ondergraven.

2.8. De Raad onderstreept dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het EHRM van 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, inzake nr. 2345.02, en citeert “dat verklaringen over een

gedeelte van de relaas zeker onaannemelijk kunnen zijn, doch dat dit niet betekent dat de rest van het verhaal ook ongeloofwaardig is”, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers gehele asielrelaas.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF